

Danske reformationssalmer

MELODIER OG TEKSTER 1529-1573

Hans Thomissøn: Den danske Psalmebog

Mit hjerte, hvi græmmer du dig

[235r]

XVI. Trøst i liffs fare/ oc sorrig for dette liffs næring.

Mit hier -te hui grem -mer du dig/

be -drøff -uer dig saa sør -ge -lig/

for Verd -sens ti -me -lig gods/

din trøst set til din Her-re Gud/

Der al-ting skab -te met sit bud.

Mit hierte hui gremmer du dig/

bedrøffuer dig saa sørgelig/
for Verdsens timelig gods/
din trøst set til din Herre Gud/
Der alting skabte met sit bud.

235v

|Hand vil eller kand dig ey forlade/
Hand veed din trang din nød oc skade/
Hans er Himmel oc Jord.
Min Fader oc min Herre sød/
Som staar mig bi i all min nød.

Du est min Gud oc Fader sand/
Dit Barn du ey forlade kand/
Dit hierte er Faderligt.
Jeg er en Jordklimp met stor brøst/
Paa Jorden veed ieg ingen trøst.

Den Rige paa sit gods trøster sig/
Men ieg fortrøster mig paa dig/
Er ieg end her foract/
Saa veed ieg vel oc visselig tror/
At dine tienere din hielp faar.

Helia sige huo fødde dig/
Der Regnen forholtis vnderlig
J den suare dyre tid?
J Zidons Land en Encke rund/
Til den Gud sende dig samme stund.

Oc at du ey skulde lide nød/
Der du drogst did som Gud dig bød/
Oc hans befalning gjorde:
Dig førde Raffne kiød oc brød/
Aarle oc silde til din føde.

236r

Du soffst vnder it Enebær træ/
|Der Engelen kom/ oc loed sig see/

Hand førde dig Vand oc Brød.
Du gickst der effter en vey saa lang/
Til Horebs bierg vden hungers trang.

Joseph bleff til Egypten sold/
Oc der i Fengsel kast met vold/
For sin Gudfryctighed/
Men Gud hialp hannem til Herre naffn/
Hans venner til stor ære oc gaffn.

Gud haffde Daniel ey forgæt/
Der hand blant Løuerne vaar nedset/
Sin Engel sende hand did/
Hand hannem Mad da føre loed/
Ved Abacuc sin tienere god.

Den trofaste Gud ey glemme vild/
De tre Mend som vaare kaste i Jld/
Sin Engel sende hand did/
Loed dem beuare for Jldens glød/
Oc hialp dem saa aff all deris nød.

Jonas kunde Guds hielp ocsaa faa/
Der hand i Hualfiskens bug laa/
Tre dage oc nætter tre:
Gud met sit Ord det visslige gjør/
At Fisken hannem paa landet før.

236v

O Gud du est end nu saa rig/
Som du haffuer været euindelig/
|Til dig staar all mit haab.
Min Siel beuar/ oc gjør hende rig/
Saa haffuer ieg nock euindelig.

Den timelig ære vil ieg ombære/
Den euig lad mig visse være/
Den du forhuærffuit mig/

Alt ved din bitter haarde Død/
Det beder ieg dig O Herre sød.

Alt det denne Verden er aff fuld/
Det være sig Penning Sølff eller Guld/
Rigdom oc timelig gods.
En liden stund det bliffuer ved/
Oc hielper ey til Salighed.

Jeg tacker dig Christ O Guds Søn/
At du gaffst mig denne kundskab skøn/
Ved dit Guddommeligt Ord/
Forlen mig oc bistandighed/
Min arme Siel til Salighed.

Loff ære oc priss skee dig allestund/
For dine velgierning mangelund.
Jeg beder dig inderlig/
Lad oss ey fra dit Ansigt blid/
Forskiudis bort til euig tid.